

(שבועות תשפ"ב, זכרון מרדכי)

כפי שיוצא הלוח השנה, זה נקרא בלשון העם שלשה ימי יו"ט, ובאמת זה לא שלשה ימי יום טוב אלא זה שבת ואח"כ שני ימי יו"ט, והרבה אנשים מפחדים מאד מצירוף כזה, זה מדאי הרבה בשבילם, ובפרט בענין המקלחת זה כבר למעלה מהסבל האנושי... אבל מה נעשה כך יוצא הלוח, זה לא הפעם הראשונה שיוצא כך וכולנו אי"ה נימלט מזה, ולא עוד אלא שיש כאן איזה הכנה טובה לקבלת התורה וליו"ט של שבועות, שבדוקא דבר טוב מאד שערב שבועות יוצא בשבת קודש, וזה אדרבה מעלה גדולה, כי ערב שבועות לפעמים אפשר לבזבז בכל מיני סידורים דחופים או לא דחופים, ובמקום שזה יהיה יום הכנה אפשר לפעמים לבזבז את היום היקר הזה, ואדרבה הרי הגמ' בשבת דף קכ"ט ע"ב אומרת לנו שאסור להקיז דם בערב שבועות, ומחמת זה גזרו גם בכל עיו"ט, משום שהשטן (זיקא) מקטרג בערב שבועות, זה נקרא יום טבוח, שיכול להזיק את האדם, שהשד הזה אומר שאם תקבלו את התורה מוטב ואם לאו אני הולך לשחוט את הבשר ואת הדם שלכם, הרי שזה יום שיכול להיות מסוכן, וצריכים לנצל אותו שלא לבזבז ליד סכנה, וגמרא עמומה זו הובאה להלכה אצל כל פוסקי אשכנז (ולא ספרד) כגון הרוקח והכל בו והארחות חיים ומהר"ם מרוטנברג ונפסק להלכה ברמ"א סי' תס"ח שכן הוא המנהג, ואף שהפר"ח מפקפק בה משום שומר פתאים ה', המשנ"ב השמיט את הפר"ח בזה ופסק להלכה כן, ואפילו השנה ששבת הוא ערב שבועות, אז הדין הזה חל לערב שבת, שזה עכשו נעשה לערב שבועות [כ"כ מהר"י ברונא, והיו שעשו כן ונסתכנו], ופוסקי זמננו מרחיבים את ההלכה לכל ניתוח ולכל פעולה רפואית הקשורה עם הדם, אבל עכ"פ השנה יש לנו את השבת שיהיה ערב שבועות שלנו, ואנחנו יכולים להכנס לקדושת יו"ט מתוך קדושת שבת, ובמקום להסתכל ע"ז כמו בעיה, צריכים להסתכל על זה כהזדמנות, ששבת ערב שבועות הוא ההכנה הנכונה לשבועות, כלומר מלבד זה שיש זמן בשבת ללמוד ולהכין באופן יותר רציני את ענין קבלת התורה, אבל בעומק הדבר יש פה עוד ענין שצריך להבליט אותו.

בפרשת המועדות [קריה"ת הרגילה ביו"ט], הפרשה מתחילה בענין שבת, מועדי ה' אשר תקראו אותם במועדים מקראי קדש אלה הם מועדי... ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון... אף שכבר דיבר על שבת כמה פעמים בתורה, כבר יישב רש"י להראות ששניהם חשובים שכל המחלל את המועדות כאילו חילל את השבתות וכל המקיים את המועדות מעלין עליו כאלו קיים את השבתות, ולא ברור הנקודה בזה שהרי צריך לעשות שניהם, ואיך שייך לחלק ביניהם ולחשוב שאפשר רק לקיים אחד מהם. והרמב"ן מיישב להיפך, להראות שיש חילוק ביניהם, ששבת קבועה ועומדת ואסורה בכל מלאכה שבעולם, אבל יו"ט תלוי במועד ואסורה רק מלאכת עבודה אבל מותרת לעשות בו אוכל נפש. וגם זה יש לבאר, שאף שבודאי זה

1. עיין ברע"ב שפירש שקמ"ל המשנה שאם עובר על איסור הוצאה משום

אמת שיש חילוק ביניהם, אבל באמת גם את זה ידענו כבר מפרשת בא שמדבר בנוגע ליו"ט שהוא לבדו יעשה לכם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם, ולא ברור מדוע צריכה התורה לשימם ביחד להראות את החילוק ביניהם, ולא מובן עומק כוונת התורה להקדים השבת למועדות, ונראה לבאר ע"פ דרך הרמב"ן אבל באופ"א.

ונקדים קושית המפרשים, ידוע לכל מי שלמד מסכת שבת שהמשנה הראשונה מדברת בענין מלאכת הוצאה שהיא המלאכה האחרונה בפרק כלל גדול ומדוע נשנית בראשונה בריש המסכתא, והקשו הרבה ראשונים דהו"ל להתחיל מיד עם זורע ועם שאר מלאכות דסדורא דפת, וגם הרי היא מלאכה גרועה, שהרי לא מייצר שום דבר ומדוע מתחיל ממנה? ויש ע"ז הרבה תירוצים. ועוד תמהו המפרשים, מדוע נותנת המשנה ציור של עני ובעה"ב, שהעני עומד בחוץ ומבקש אוכל, והמשנה מפרשת את הציורים, שלפעמים הוא מושיט ידו לפנים ובעה"ב מניח את האוכל ולפעמים ההיפך, ולכאורה תמוה הציור של עני ובעה"ב, ומדוע לא ציירה המשנה הוצאה פשוטה של אדם אחד שמוציא ומכניס? ועוד, הרי העני מבקש אוכל בתורת צדקה, א"כ מדוע משאירו הבעה"ב בחוץ וצריך להושיט לו מהכא להתם, מדוע הוא לא מזמינו לביתו לאכול את הארוחה כמו שצריך לעשות עם עני, מצות צדקה וחסד פשוטה, לעני ולגר תעזוב אותם, וכל הציור נראה כאילו בעה"ב הוא אדם אכזרי וכילי שלא יכול להזמין אורח לתוך ביתו?

והנה אנו גומרים היום מצות ספירה שמפורש בתורה שהיא מתחילה ממחרת השבת, שלפי קבלת חז"ל שהביא אונקלוס ורש"י זה ממחרת הפסח, וכידוע הצדוקים כפרו בזה ואמרו שספה"ע מתחילה תמיד מיום ראשון שלאחר השבת, שהרי כתוב שבת. ולפי קבלת חז"ל תמוה למה כתוב שבת במקום יו"ט של פסח או חג המצות?

וביאר המשך חכמה דבר נפלא בזה, בהקדם מה שייסד שמצינו במצוות התורה שני סוגי מצוות, יש מצוות שתכליתן לקשר את הישראלי לאביו שבשמים, כמו ציצית תפילין ומזוזה, ויש מצוות שתכליתן לקשר את האדם הישראלי זה לזה כמו גמילות חסדים ותרומות ומעשרות. וביאר המש"ח שיש חילוק יסודי בין מצות שבת למצות יו"ט, שתכלית מצות שבת היא לקשר את ישראל לאביהם שבשמים, ואדרבה ביסוד מצות שבת כתוב כבר בפרשת בשלח אל יצא איש ממקומו ביום השביעי, והמלאכה היחידה בשבת שאסורה לא משום שהיא בגדר בריאה זה מלאכת הוצאה מרשות אחד לשניה, ואסור לבשל בשבת אפילו אם הוא צריך לקיים מצות הכנסת אורחים וצדקה, כלומר מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת, והכינו את אשר יביאו, הרי שהעבודה היא פנימית ומיוחדת להשי"ת לבדו, היהודי מתקשר עם בוראו ע"י לימוד התורה ותפלה ולא עם אנשים אחרים [חוץ מבני ביתו], הרי שכל יחידי הוא בפ"ע אלא שכולם קשורים זה עם זה משום שהקב"ה מרכז אותם לנקודה אחת סביבותיו,

שחושב לקיים צדקה, אין זה נחשב כעושה מצוה בטעות שפטור עליה.

כלומר כל ישראל קשורים יחדיו, אבל זה בעקיפין, כי כל אחד משועבד להשי"ת, והשי"ת מקשר את כולם. זה עבודת השבת.

אבל יו"ט זה מהמצוות שתכליתן לקשר את חלקי האומה זה לזה באופן ישיר, ולכן מותר לבשל לאוכל נפש, כי העיקר בזה הוא שאם יבואו אורחים יהיה מותר לבשל לכולן, ומדאורייתא מותר לבשל אפילו אם אין אורחים אבל הואיל שמא יבואו אורחים ג"כ מותר לבשל, ויש מצות עליה לרגל שהוא ההיפך מאל יצא איש ממקומו ביום השביעי, ואין איסור הוצאה והבערה שאפשר לטלטל אוכל ומתנות מאחד לשני, שהעיקר הוא לחבר כל ישראלי לחבירו, וממילא להשי"ת.

אבל, ממשיך המש"ח, אף שבעצם זה תכלית היו"ט באופן כללי, אבל יסוד זה לא התחדש עד היו"ט של שבועות ולא היה נוגע בפסח הראשון, כי אז בשעת יציאת מצרים "עדיין לא היתה האומה נקשרת", כי אז היה עדיין הזמן של לא יצא איש מפתח ביתו עד בוקר, והקשר שלהם לא היה ישיר בין היהודים, אלא שכולם החליטו להקריב קרבן פסח לרבש"ע, זה קשר כללי לאבינו שבשמים שזה קישר בעקיפין את כל ישראל, ואדרבה בקרבן פסח יש דין שאינו נאכל אלא למנוייו שצריך להתמנות מקודם הפסח, הוא צריך לטרוח בערב פסח בשביל לאכול בפסח, הרי שהם קשורים זה לזה ע"י שהם קשורים להקב"ה כמו עבודת השבת, ולכן בשנה הראשונה נכנה פסח בכינוי של ממחרת השבת, משום שהתפקיד והתכלית של פסח הוא בעצם במתכונת שבת ולא במתכונת יו"ט, ותכלית הספירה היא לספור ממחרת השבת, שבו הקשר של הישראלי אחד לשני הוא בעקיפין, דרך הקב"ה, ולקשר בין היהודים יותר ויותר עד שמגיעים לשבועות, שאז המצוה של יו"ט היא כבר לא כמו שבת, אלא אז הקשר מתהדק בין אנשי ישראל באופן ישיר, ע"י חזוק הקשר אתם, ולכן אז נתגלה ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדך בקצרך ולקט קצירך לא תלקט לעני ולגר תעזוב אותם, וזה המצוה המיוחדת של שבועות, שהיא חיזוק הקשר בין אדם לחבירו, אבל לא נתגלה זה בפסח מלכתחלה, עכ"ל:

והנה לפי דברי המש"ח יש להבין מה שייסדו הרבה מפרשים שלא מצינו ענין שמחה בשבת, ששבת נקראת עונג וקראת לשבת עונג, אבל ענין שמחה זה מיוחד ליו"ט וכמו שכתוב ושמחת בחגך והיית אף שמח², וביאור הדבר הוא שעונג זה דבר שאפשר לעשות בעצמך, בין אדם למקום, לשם שמים אפשר לענג את השבת, באוכל טוב ובכסות נאה contetment, אבל שמחה באופן מהותי אי אפשר לעשות רק עם אחרים, אי אפשר לרקוד בעצמך, זה מוכרח לעשות עם אחרים או בשביל אחרים, זה לשמח חתן וכלה, וזה באמת פסוק מפורש בפרשת ראה [לגבי שבועות]: ושמחת לפני ה' אלקיך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך, ועפ"י פסק הרמב"ם בפ"ו משביתת יו"ט וז"ל: כשהוא

אוכל ושותה חייב להאכיל לגר ליתום ולאלמנה עם שאר העניים האומללים, אבל מי שנועל דלתות חצרו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו ואינו מאכיל ומשקה לעניים ולמרי נפש, אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כריסו, עכ"ל. זה לא נקרא שמחה, כי בהשקפת התורה שמחה זה כשאתה יכול לשמח עם אחרים, וזה דין מיוחד ליו"ט, אבל בשבת לא מצינו מצוה כזו, זה דין עונג וזה דין שמחה, והם שתי דינים נפרדים.

ולפי דברי המש"ח מדויק שפיר שמצות שמחת יו"ט שכתובה בתורה בפרשת ראה שלשה פעמים, נכתבה פעמיים לגבי סוכות: ושמחת בחגך והיית אף שמח, וגם לגבי שבועות כתוב: ושמחת לפני ה' אלקיך, אבל בפסח – אף שבודאי יש בו מצות שמחה – אבל זה לא נזכר בפירוש בתורה, ולפי"ד מש"כ זה א"ש טפי.

ולכן מסכת שבת מתחילה במלאכת הוצאה, שאף שהיא מלאכה גרועה, אבל בזה טמון החילוק שבין שבת ליו"ט, שביו"ט אין איסור הוצאה משום שהדגש הוא על אחרים, אבל בשבת הדגש הוא על הפנימי, ולכן אפילו העני שמבקש לחם, אפשר בשבת לצאת יד"ח ע"י נתינת נדבה, מכאן לשם או משם לכאן, אבל ביו"ט אי אפשר לצייר ציור כזה, כי ביו"ט מחויב לשתף את העני על שולחנו, ולכן בדוקא נצטייר זה, וזה המראה את החילוק שבין שבת ליו"ט, ולכן כך מתחיל מסכת יו"ט, ואילו מסכת ביצה מתחילה מיד עם הלכות ביצה – ביצה שנולדה ביו"ט תאכל או לא תאכל³.

ונראה שלפי דברי המש"ח חכמה יש ליישב קושיית תוס' בפסחים דף מ"ו שהקשו למ"ד דס"ל שמותר לבשל בשבת ביו"ט לצורך חול מדאורייתא משום סברת הואיל ומילקעי להו אורחים, דא"כ בכל פעם שמבשל בשבת איך אפשר לחייבו הלא אפשר ויזדמן לנו חולה שיש בו סכנה שצריך אוכל, וא"כ בטלו כל מלאכות שבת, והתוס' תירצו שמכיון שזה לא שכיח כלל ממילא לא אמרינן הואיל. וזה תמיה, דא"כ בזמן מגפה ששכיח טפי חולה שיבס"כ לא שייל חילול שבת שהואיל ויזדמן לפנינו חולה. אבל לפי דברי המש"ח י"ל שסברת הואיל שייכת רק ביו"ט ולא בשבת, כי היו"ט מיוסד על הקשר בין אדם לחבירו, זה מטרת היו"ט, ולכן סברא זו מתקבלת ביו"ט, אבל בשבת לא שייך זה, ואדרבה מטרת השבת הוא להתייחד עם קונו, וא"כ לא שייך שנאמר סברת הואיל בכדי להתיר כל המלאכות, ובודאי אילו איתרמי לפנינו חולה שיבס"כ אז מחללין, אבל לא שייך להואיל.

ובאמת י"ל עוד בזה, דמקושיית התוס' שמדמין הואיל של יו"ט לשבת, מוכח דס"ל דכמו דאצל יו"ט הותרה מלאכת אוכל נפש שבו, ולא שייך לומר שזה דחוויה, כמו כן חילול שבת לפיקו"נ הוא בגדר הותרה, אבל א"נ כדעת הראשונים ששבת נדחית מפני פיקו"נ ואין זה הותרה, א"כ פשוט שקושיית התוס' אינה קושיא, ובהכרח שהתוס' סוברים ששבת הותרה אצל

בשבת גזירה משום שבת שאחר יו"ט, שא"א שתכין יו"ט לשבת, וזה מובן היטב עמש"כ המ"ח, שהם חלוקים ביסוד דינם, ולא שייך שיו"ט יכין בשביל שבת, וגזרו מחמת זה לכל שבת דעלמא, ועיין.

2. ומה שאומרים ישמחו במלכותך שומרי שבת, זה שאנו שמחים בהקב"ה שהוא מלך עלינו, אבל זה לא שייך למצוה שמחה בשבת, שאין דין כזה.

3. ובאמת בסוגיא בביצה דף ב' ע"ב מבואר שביצה שנולדה בשבת אסורה

פיקו"נ, ולכן הקשו קושייתם, וכ"כ כמה אחרונים בדעת התוס'.⁴ ולדעת המש"ח אפשר להסביר באמת את החילוק בין שבת ליו"ט, דמדוע יו"ט הותרה ושבת דחוייה, ולהנ"ל היינו משום שמטרת יו"ט היא להתקשר, ולא שייך לעשות כן אא"כ משמח עם אחרים, ומאכילם, וממילא אם יבואו אורחים ולא יאכילם ממילא יחמיץ את כל מטרת יו"ט, ובהכרח שמלאכת אוכל נפש הוא הותרה, אבל בשבת המטרה היא ההיפך מזה, וממילא במקום פיקו"נ זה רק יכול להיות דחוייה אבל לא שייך שיהיה הותרה. ומובן לפ"ז נמי מדוע ריבוי בשיעורים מותר ביו"ט ויכולה אשה לבשל כל מה שרוצה עכ"פ בטירחא אחת, אבל אסור בשבת, ואפשר מדאורייתא, כי הם חלוקים בעצם גדרם, שהשבת מיוחדת לאדם לעצמו ומשפחתו, ואין לנו כל ענין להרבות בשיעורים בשביל אחרים, וזה נגד מהות השבת, אבל ביו"ט כל היו"ט הוא להרבות, ולכן אם יכול להרבות בטירחא אחת ויהנו מזה הרבה אנשים, הרי הוא מקיים בזה עיקר מטרת יו"ט, ולכן מותר לעשות כן.

ופשוט שלפי דברי המש"ח אנו מבינים היטב שבעוד ששבת הוא שבת לה' אלקיך, כולו מוקדש לעבודת ה', אבל יו"ט הוא חציו לה' וחציו לכם, כלומר בודאי זה צריך להיות לה', אבל מי שמתמקד רק בעבודת ה' ולא מחלק את היום לחציו לכם, שכאמור לדעת הרמב"ם הנ"ל אי אפשר לקיים את זה אא"כ הוא משמח ביחד עם אחרים, ממילא הוא מחמיץ את כל מטרת היו"ט, שביסודו נעשה ע"מ לחזק את הקשר עם אחב"י. ולכן בדוקא בשבועות, שזה היו"ט שבו נקבע החילוק בינו לבין פסח הראשון, שבפסח הראשון היה עדיין בבחינת שבת, אבל דרך ימי הספירה האדם צריך לצאת מבחינה זו ולהכנס לבחינת יו"ט, ולכן בשאר ימי יו"ט יש עדיין שיטת ר"א שרצה כולו לה' או כולו לכם, אבל בשבועות כו"ע מודים דבעינן נמי לכם, משום שזה עיקר עבודת השבועות, להגיע למדרגת הקשר עם השני, ובשביל זה בעינן נמי לכם, כי את עבודת השבועות לא שייך לעשות בלי השמחה עם אחרים.

וכמדומני שצריך להוסיף על דברי המש"ח, ואולי הוא רומז לזה, שהסדר צריך להיות בדוקא כך, שקודם צריך לחזק את הקשר בין אדם למקום, העבודה הפנימית, ואחר שקשר זה מתחזק והאדם מתקשר להקב"ה באופן ישיר, ולכל ישראל בעקיפין, אז הוא גם מתקשר באופן ישיר לאחיו היהודים להיות אומה אחת, אבל אי אפשר שהסדר יהיה להיפך, וגם אי אפשר שהקשר הישיר שבין חלקי האומה יתקדם לקשר הישיר שבין

אדם למקום, ולכן פסח בא קודם שבועות, בסדר הזה דייקא. ולכן ענין ויחזן שם ישראל נגד ההר "כאיש אחד בלב אחד" נתייחד רק בשבועות, שבפסח עדיין לא הגיעו לזה "שלא היתה האומה נקשרת", שאז רק התקשרו זה עם זה בעקיפין אבל לא באופן ישיר.⁵

ומה נעימים לפ"ז דברי רש"י בפרשת ראה כאשר מדברת התורה על מצות השמחה של שבועות על הפסוק הנ"ל [שהובא ברמב"ם] שם מסביר רש"י שאם אתה משמח את שלי אני משמח את שלך, והיינו שזה עיקר עבודת היו"ט ובפרט יו"ט של שבועות, שעלינו להתקשר להקב"ה ע"י כל אחד מישראל, ולכן מגלה הקב"ה שאם אני משמח את שלו, ממילא הוא משמח את שלנו, והיינו שאנו נתקשרים עמו ע"י השמחה עם אחרים.

וכמדומני שלפ"ז יש לנו תוספת הבנה בענין לא נהגו כבוד זה בזה והשייכות לימי הספירה, והיינו שימי הספירה בדוקא נוסדו בכדי שיתקשר האדם עם חבריו, וימים אלו צריכים משנה רגישות לחבר שלו, כי המטרה בימי הספירה היא לשנות את ההרגש של פסח הראשון, שהוא בבחינת שבת, להגיע למצב של יו"ט, ומכיון שלא נהגו כבוד זה בזה, כלומר הם חשבו שגם בשבועות אפשר להמשיך כמו פסח שעיקר העבודה היא הקשר עם הרבש"ע ולכן לא נהגו כבוד זה בזה, בשיטה, לא ח"ו משום חיסרון במדות. ואף שעדיין תמוה מדוע מתו מחמת חטא זה, אבל י"ל דמתו משום שהורו הלכה בפני רבן, דהרי שיטת ר"ע היא ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה, והביאור בזה שבכדי שכלל ישראל יקבל את התורה בתור כלל, הם צריכים מקודם להתאחד זה עם זה, זה "כלל" גדול "בתורה", בשביל התורה צריכים את הכלל, והיינו כמו שנתבאר שא"א היה להם לקבל את התורה בפסח משום שעדיין לא היתה האומה מאוחדת, ובמשך ימי הספירה העבודה היתה להתקרב זה לזה עד שיהיו מאוחדים בויחזן שם ישראל נגד ההר בשביל קבלת התורה בשבועות, וזה מה שדרש ר"ע מלתלמידיו שבכדי להמשיך את קבלת התורה הם מוכרחים להתקרב זה לזה לא רק דרך ר"ע, אלא דרך עצמם, כמו המהלך של יו"ט ולא של שבת, אבל מכיון שהתלמידים לא נהגו כבוד זה בזה, היינו משום שהם סברו שעיקר קבלת התורה תלויה בקשר שבין ישראל לאביהם שבשמים, וככל שהם מקבלים עליהם עול מלכות שמים סג, ונמצא שהורו הלכה בפני רבן, ולכן נתחייבו מיתה.⁶

ולכן מתחילה פרשת המועדים בהקדמה של פרשת שבת, שמקודם צריכים להבין את מהות השבת, הקשר שבין

עדיין לא הגיע הפסח לתכליתו, שהוא באמת לקשר את בני ישראל זה לזה, כי בפסח הראשון לא הגיעו לזה, וזה עבודה הנמשכת עד שבועות.

6. ואפשר שבזה נחלקו ר"א ור"י אם אפשר לקיים מצות יו"ט בכולו לה' או דקוא בעינן חציו לכם, דר"א סבר שאפשר להתקשר להקב"ה ישיר ולא צריך להתקשר ע"י כלל ישראל ולכן כולו לה' זה ג"כ דרך העבודה, וע"ז פליג ר"י ואומר שיו"ט נתייחד להתקשר עם אחרים, ור"ע שהיה תלמידים של ר"א ור"י הכריע בפלוגתא זו כמו ר"י, ולכן התלמידים שהלכו בשיטת ר"א, הורו הלכה כנגד הכרעת רבן, ובפרט שר"א שמותי הוא, וממילא מתו, ודו"ק היטב.

4. עיין בשו"ת עטרת חכמים או"ח סי' ד' להגר"ב פרנקל תאומים, וכן בשו"ת אור גדול להגדול ממנסק ס"א דף י"ז ע"א, וכ"כ בספר מאורי אש דף י"ב ע"ב.

5. ואולי זה ע"ד הרמב"ן (כג-לו) שמבאר לפי דרך הקבלה ששבועות הוא כמו יום שמיני של פסח, שכמו שבסוכות יש חוה"מ ואח"כ בא שמיני עצרת, כמו כן בפסח יש שביעי של פסח אבל אח"כ בא שמיני של פסח, שזה יו"ט של שבועות, "והימים הספורים בינתיים כחלו של מועד בין הראשון והשמיני בחג", ולכן נקרא שבועות "עצרת" כי תפקידו הוא כמו שמיני עצרת של סוכות. ולפ"ד המש"ח הכוונה בזה שעד שבועות

אדם למקום הישיר, ואח"ז יכול האדם לבוא לידי הקשר שבא ע"י שמירת המועדים, אבל אילו היה כתוב יו"ט בפ"ע, הו"א שהעיקר הוא הקשר עם חבריו, אבל זה אינו, כי העיקר הוא הקשר עם חבריו משום שזה הוא הדרך להתקשר עם קונו. ואפשר לפ"ז גם לבאר את דברי רש"י שהקדים שבת למועדים לומר לך שהמחלל את השבת כאילו חילל את יו"ט והמקיים את השבת כאילו קיים את יו"ט, שתמהנו בעומק הדבר, ולפ"ז י"ל לאפוקי משיטת תלמידי ר"ע שדברו שעיקר הקשר של האדם הוא בדוקא להתקשר אליו באופן ישיר, כלומר עבודת השבת, ואין צורך להתקשר ע"י כלל ישראל, ולזה קמ"ל שאין לחלק בין הדברים, אלא שמי שמבין את עבודת השבת צריך גם להבין את עבודת היו"ט, ואין לחלק ביניהם כלל, ודלא כשיטת תר"ע.

ולכן כאשר הלוח יוצא ששבועות מתקשר לשבת, ערב שבועות הוא שבת ומתוך השבת נכנסים ליו"ט של שבועות, זה ממש הסדר באופן היותר טוב, זה ההקדמה ליו"ט של שבועות, כי בתור ההכנה לקבלת התורה בודאי צריך האדם להתקשר עם הקב"ה ולקבל על עצמו עול מלכות שמים, הוא צריך לחזור על הרעיון של רצוננו לעשות רצונך, שיקבל על עצמו לעשות ואח"כ לשמוע, כלומר שהוא מקבל על עצמו את דיני התורה לא משום שהוא מבין אותם והם נעימים לו, אלא משום שכך צוה

הבורא, זה משמעות של עבד למלך, וזה עושים ערב שבועות שחל בשבת, היום שהוא בגדר סכנה לראות אם אנו עדיין מקבלין על עצמנו את התורה, אבל עכשיו בכלות השבת, לאחר החיזוק בקשר להקב"ה, עכשיו אפשר לצאת מבחינת שבת ולהכנס לבחינת יו"ט, זה עדיין קבלת התורה, אבל זה קבלת התורה ביחד עם כל ישראל שזה קריטי לקבלת התורה, וזה בדוקא יותר טוב כאשר באים מעבודה של שבת, שלאחר שמתקשרים עם הקב"ה אז אפשר להתקשר עם כל אחד מישראל, והשנה יש לנו את ההזדמנות לקבל את התורה במדרגה כזו!

ובאמת לשון התורה לגבי חג השבועות הוא עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום, וכרגיל פשוטו של מקרא הוא השבת השביעית הוא השבוע השביעי, וכמש"כ אונקלוס ורש"י, אבל השנה שבועות הוא ממש ממחרת השבת השביעית, היום זה השבת השביעית מאחרי פסח, שאף שבפסוק הקודם "ממחרת השבת" הכוונה ליו"ט, אבל לפמשנ"ת פסח נקרא שבת כי זה עדיין העבודה, ורק ממחרת השבת השביעית, שהשנה זה השבת השביעית ממש אז תספרו חמשים יום ואז מתחיל היו"ט של שבועות, וכל זה נכלל בלשונות התורה של היו"ט של שבועות!